

Til lovforslag nr. L 114. Betænkning afgivet af retsudvalget den 22. april 1986

Betænkning

over

Forslag til lov om vagtvirksomhed

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder og har herunder stillet spørgsmål til justitsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Udvalget har endvidere modtaget mundtlige og/eller skriftlige henvendelser fra:

Ni medlemmer af KTAS' bestyrelse,
Tillidsmænd v/ vagtdivisionen, Securitas,
og
Vægternes Fællesklubber øst/vest.

Der er af justitsministeren stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Herefter indstillet *udvalget* lovforslaget til *vedtagelse* med det stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (socialdemokratiets og det radikale venstres medlemmer af udvalget) ønsker at fremsætte følgende bemærkninger:

Under udvalgsarbejdet har det været drøftet, hvorvidt låsesmede burde omfattes af en autorisationsordning. På baggrund af justitsministerens svar på udvalgets spørgsmål 3, der vedrører autorisation af låsesmede, og som er optrykt i et bilag til betænkningen, har udvalget ikke fundet, at der i forbindelse med behandlingen af nærværende lovforslag burde tages stilling til en sådan ordning.

Mindretallet opfordrer imidlertid justitsministeren til nærmere at undersøge, hvorvidt der bør etableres en autorisationsordning for låsesmede og til i begyndelsen af næste folketingsår at orientere udvalget om resultaterne af en sådan undersøgelse.

Mindretallet har endvidere mærket sig ministerens svar på udvalgets spørgsmål 4 og 5, der er optrykt i et bilag til betænkningen, og

som vedrører telefonselskabernes planer om alarmeringsanlæg. Mindretallet har forstået svarene således, at lovforslaget ikke udelukker telefonselskabernes udvikling af påtænkte nye servicefunktioner over for abonnenter.

Endelig finder mindretallet, at spørgsmålet om vagtpersonalets sikkerhed bør tages op i forbindelse med de overvejelser, der foregår i straffelovrådet om en revision af sanktionssystemet og strafferammerne, således at det overvejes, om andre grupper end dem, der i dag er beskyttet af straffelovens § 119, udøver sådanne funktioner, at der er behov for en særlig beskyttelse.

Ændringsforslag

Af *justitsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 2

I *stk. 3* ændres »Alarmcentraler« til: »Kontrolcentraler«.

(Vedtages ændringsforslaget, foretages tilsvarende ændringer i § 9, overskriften til § 10, § 10 (2 steder), § 13, stk. 1, og § 18).

Bemærkninger

I lovforslaget er i overensstemmelse med udvalgets betænkning anvendt udtrykket »alarmcentral« som betegnelse for den central, hvor en vagtvirksomhed modtager og behandler alarminformationer, før de videregives til politiet. Efter lovforslagets fremsættelse er justitsministeriet gjort opmærksom på, at udtrykket »alarmcentral« kan forveksles med »alarmeringscentral«, der er indarbejdet som betegnelse for de centraler hos politiet –

i Københavnsområdet på Hovedbrandstationen i København – som modtager og ekspereder 000-opkald.

Justitsministeriet finder det vigtigt, at en forvekslingsrisiko undgås, og har derfor overvejet en række andre udtryk, der ikke kan forveksles med indarbejdede betegnelser, og som på én gang er dækkende og mundrette. Efter drøftelser med flere myndigheder og

organisationer er man blevet stående ved »kontrolcentral« som betegnelse for en central, hvor alarminformationer kontrolleres, før de videregives. Udtrykket bruges ikke i anden sammenhæng i dagligsproget, men vil antagelig hurtigt opleves som dækkende og entydigt, jfr. f.eks. på samme måde kontroltårn og kontrolrum.

Hagen Hagensen (KF) fmd. Annelise Gotfredsen (KF) Karen Thurøe Hansen (KF)

Grethe Fenger Møller (KF) Bjørn Elmquist (V) Birthe Rønn Hornbech (V)

Birgith Mogensen (CD) Inger Stilling Pedersen (KrF) Ole Espersen (S) Korneliusen (S)

Torben Lund (S) Lissa Mathiasen (S) Erik B. Smith (S) Jimmy Stahr (S)

Leif Hermann (SF) Ebba Strange (SF) nfmd. Bernhard Baunsgaard (RV)

Partierne VS, FP og FD havde ikke medlemmer i udvalget.

Bilag

Nogle af udvalgets spørgsmål til justitsministeren og dennes svar herpå.*Spørgsmål 3:*

Vil låsesmede kunne omfattes af en autorisationsordning?

Svar:

Spørgsmålet om en autorisationsordning for låsesmede har tidligere været drøftet i folketinget i marts 1979 og april 1980 på grundlag af et forslag til folketingsbeslutning. Der henvises herom til Folketingstidende 1978-79, sp. 7501-7517, og 1979-80, sp. 8078-8088. I et svar til folketinget i april 1983 gav jeg endvidere udtryk for, at der efter min opfattelse ikke ud fra politimæssige grunde var behov for en lovgivning om autorisation af låsesmede, se spm. nr. S 950, Folketingstidende 1982-83, sp. 9601-9602.

Som det fremgår af de nævnte drøftelser og svar, havde politiet på daværende tidspunkt ikke kendskab til kriminalitet, som blev begået af personer med tilknytning til låsebranchen. Justitsministeriet er ikke siden kommet i besiddelse af ændrede oplysninger på dette område. Kriminalpræventive hensyn kan derfor fortsat ikke begrunde en autorisationslovgivning for låsesmede. Hvorvidt der ud fra andre synspunkter, herunder faglige, forbrugermæssige eller erhvervsøkonomiske hensyn, er behov for en sådan lovgivning, er justitsministeriet ikke i stand til at vurdere. Dette spørgsmål bør derimod snarere overvejes i lyset af en mere generel vurdering af behovet for erhvervsregulering, og langt de fleste af de eksisterende autorisationsordninger henhører under industriministeriet.

Den foreslåede lovgivning om vagtvirksomhed er bl.a. begrundet i, at der fra samfundets side ud fra kriminalpræventive og politimæssige synspunkter knytter sig en væsentlig interesse til den virksomhed, som vagtselskaberne udøver. I sammenhæng hermed er det tillagt afgørende betydning, at vagtselskabernes virksomhed på grund af sin art og funktion indtager en særstilling i forhold til andre dele af erhvervslivet, idet der

udføres opgaver, der kan minde om eller forveksles med politiopgaver.

Lovforslaget om vagtvirksomhed er udarbejdet primært ud fra denne synsvinkel, og det vil således under alle omstændigheder ikke være hensigtsmæssigt, at en eventuel lovregulering for så vidt angår låsesmede inddrages under lovgivningen om vagtvirksomhed. Blandt andet er det sandsynligt, at der måtte fastsættes helt andre krav til uddannelse, uniformering, legitimation og udrustning end dem, der forudses fastsat efter lovforslagets § 8, jfr. herved besvarelsen af udvalgets spørgsmål 1.

Spørgsmål 4:

Vil de »naboalarmsystemer«, som er indbygget i nogle af de almindelige telefonapparater fra Standard Electric Kirk (udviklet i samarbejde med JTAS), som følge af lovforslaget blive udelukket fra P & Ts og telefonselskabernes sortiment? (Der kan indkodes op til 3 telefonnumre, eksempelvis på naboer, således at telefonen kan anvendes som indbruds- og overfaldsalarm, idet den ved udløsende funktion sender et bestemt signal til de indkodede telefonnumre).

Svar:

Et af hovedformålene med lovforslaget om vagtvirksomhed er at nedbringe det meget store antal fejlalarmeringer af politiet og det heraf følgende betydelige ressourcespild.

Som den vigtigste regel i den forbindelse foreslås i § 9, 1. pkt., at alarminformationer fra overfalds- og indbrudsalarmeringsanlæg kun må videregives til politiet af personalet i en alarmcentral, der er godkendt hertil, og hvis tekniske udstyr m.v. giver mulighed for at konstatere, hvorvidt der er tale om en fejlalarmering. Formålet med denne bestemmelse er således at opnå, at en meget betydelig del af de alarminformationer, der indgår til den godkendte alarmcentral, ikke vil blive givet videre til politiet, men siet fra af alarm-

centralen som fejlalarmeringer. Der henvises herom nærmere til betænkningen side 54-56.

Såfremt en person har aftalt med f.eks. en nabo, at denne skal se efter hans hus, og det som led heri indgår, at naboen skal foretage nærmere undersøgelser, hvis han modtager en telefonringning, der er iværksat af et indbrudsalarmeringsanlæg, er forholdet ikke omfattet af lovens regler om alarmcentraler. Naboen kan således alarmere politiet, når han ved disse undersøgelser har konstateret, at der foreligger en alarmtilstand (ulovlig indtrængen m.v.). Derimod vil naboerne ikke lovligt kunne aftale, at politiet skal alarmeres alene på grundlag af alarmsignalet, der har aktiveret telefonen. En sådan automatisk videregivelse til politiet af alarminformationer kan efter lovforslagets § 9, 1. pkt., kun ske fra godkendte alarmcentraler, og en person, der alarmerer politiet uden at være godkendt efter § 9, jfr. § 2, og uden at have kontrolleret alarmens rigtighed, kan efter omstændighederne straffes efter § 20, stk. 1, nr. 1.

Spørgsmål 5:

Ministerens kommentarer udbedes til henvendelsen af 5. marts 1986 fra 9 medlemmer af KTAS' bestyrelse vedrørende lovforslaget.

Henvendelsen er omdelt til udvalget under L 114 - bilag 7.

Svar:

I henvendelsen fra medlemmerne af KTAS' bestyrelse beskrives telefonselskabets hidtidige og påtænkte aktivitet vedrørende servicefunktioner over for abonnenter, der ønsker en såkaldt social alarm, hvorved der kan gives besked til hjemmehjælperen o.lign., og det anføres, at KTAS også ønsker at kunne installere indbrudsalarmeringsanlæg og videregive alarminformationer herfra.

Efter justitsministeriets opfattelse vil KTAS som et koncessioneret selskab ikke være omfattet af undtagelsen i lovens § 1, stk. 2, men skal have autorisation, hvis selskabet ønsker at udøve vagtvirksomhed i lovens forstand. Imidlertid omfatter loven kun virksomhed, som består i at modtage og behandle alarmsignaler fra overfalds- eller indbrudsalarmeringsanlæg med henblik på at

videregive de behandlede og kontrollerede alarminformationer til politiet. Der er således ikke noget i vejen for, at KTAS uden autorisation efter loven modtager indbrudsalarmsignaler, hvis disse alene videregives til en godkendt alarmcentral. Derimod må alarminformationer ikke af KTAS videregives direkte til politiet, idet dette forudsætter autorisation, jfr. § 1, stk. 1, nr. 4, sammenholdt med § 2 og § 9.

For så vidt angår bemærkningerne i henvendelsen vedrørende naboalarmer henvises til besvarelsen af udvalgets spørgsmål 4.

Spørgsmål 6:

Ministeren bedes redegøre for, hvilke typer indbrudsvarslingsanlæg m.v. der vil være omfattet af lovforslagets § 11 om justitsministerens bemyndigelse til at forbyde visse anlæg.

Svar:

Efter lovforslagets § 11 kan justitsministeren fastsætte bestemmelser om forbud mod anvendelse af indbrudsvarslingsanlæg. Om begrundelsen herfor henvises til bemærkningerne til bestemmelsen og til betænkningen side 65 sammenholdt med side 39.

I bemærkningerne og betænkningen omtales indbrudsvarslingsanlæg som anlæg, der afgiver *akustiske* signaler på stedet (lokalalarmer, sirener eller kraftigt ringende klokker). Dette svarer til de anlæg, der hidtil har været på markedet.

Efter det for justitsministeriet oplyste vil der imidlertid kunne produceres indbrudsvarslingsanlæg, der ikke afgiver lydsignaler, men *lyssignaler* f.eks. i form af (roterende) blinklys, eller ved at projektører oplyser den overvågede lokalitet i tilfælde af en alarmtilstand (ulovlig indtrængning m.v.). Disse anlæg vil således kunne tjene samme formål, men også give anledning til tilsvarende gener for de omkringboende, som indbrudsvarslingsanlæg, der afgiver lydsignaler, og adgangen til at forbyde indbrudsvarslingsanlæg omfatter derfor også anlæg, der afgiver lys-signaler (projektører, roterende) blinklys og lignende).